

Imaórák

3.

Házasság – egység – szövetség...

2020. december

... Szeretni valakit azt jelenti,
hogy mindig reménykedem benne.
Attól a pillanattól kezdve, amikor megítéltük,
korlátoztuk iránta bizalmunkat,
egyenlővé tettük és azonosítottuk azzal,
amit tudunk róla,
és felhagytunk azzal, hogy szeressük...

Charles de Foucauld

Ajánlás:

A társadalom alapsejtje a család, a család alapja pedig egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége. Ennek elismerése és támogatása keresztény és magyar jövőnk záloga. Ezért kapott ez évben kiemelt figyelmet a család mind a közéletben, mind egyházunkban. Idei utolsó imaóráinkon gondolkodjunk a családi élet elengedhetetlen alapjáról, a hitvestársak szövetségéről, ennek szépségéről és buktatóiról.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A világ körülöttünk egyre zavarosabb, a legvadabb tendenciákkal szembesülünk napról-napra. Nemcsak a keresztény értékrendünket vették ösztűz alá sátáni hatalmak, - és a zsoldjukban álló mainstream (fősodratú) média „mindenható” urai és pártkatonái, hanem az alapvető emberi értékeinket is. Az Egyház ellehetetlenítése, a történelem lehazudása után most a fő cél az emberi identitás összezavarása – kezdve a gyermekeinken! Természetesen az Isten, Haza, Család jelszó – és ezen értékrend mentén „működő” emberek/közösségek fő ellenségekké váltak. Minden téren az abnormalitást akarják „mértéknek” állítani. Isten irgalmazzon az emberiségnek!!!

Jelen – harmadik – füzetben a 2018. decemberi imaóránk anyagát elmélkedjük át újra, amiben kifejezetten a család fogalmáról, nehézségeiről és örömeiről, szépségéről gondolkodunk. Az általános emberi viszonyokhoz – természetesen – a keresztény szempontokat is hozzávesszük, hisz a „felsőbb segítség”, a kegyelemre minden emberi vonatkozásban szükségünk van.

Karácsony után mindjárt a Szent Család ünnepét üljük, az új évet pedig Máriával kezdjük: az Istenanya ünnepével köszöntjük égi Édesanyánkat. Szép emberi mintákon túl tehát van földről indult égi példa is előttünk...

Szent Család, könyörögj értünk, oltalmazd családjainkat!

Szeretettel ajánlom ezt az összeállítást – különösen is – egyházközségünk fiatalabb tagjainak!

2020 adventjén

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

A 2018-as esztendő a Kormány döntése értelmében is a Családok éve volt. Mi most ezen az idei utolsó imaóránkon erről a gondolatról szeretnénk elmélkedni, hogy vajon mit is jelent a család az emberiség életében. Mit jelentett annak idején a Szent Család életében, és mit jelent a mi életünkben.

Ebben az évben mind Egyházunk, mind az egész társadalom, a nagypolitika kiemelt figyelemmel fordult a családok felé. Ezt az évet itt, ebben a közösségünkben is egy, a családokról szóló imaórával kezdtük és most így is fejezzük be.

Úgy gondolom, hogy nem csak a keresztények számára, de minden józanul gondolkodó ember számára világos, evidencia a hagyományos családmodell fontossága, semmi mással nem helyettesíthető formája. Az elvadult, néha már kórosan liberális felfogás ellenében mi valljuk, hogy a család, a házasság egy férfi és egy nő életre szóló szövetségén alapul. Pont. Bármilyen mást lehet állítani, megszavazni, de a tényt, Isten elgondolását az emberről ez nem befolyásolja.

Azonban sajnos a korszellem elfogadása sok házasságot tönkretesz, felbomlaszt. Vagy eleve nem is kötnek házasságot, vagy kötnek, de hamar feladják, elválnak, ha nehézségekkel találkoznak. Ez alól sajnos a keresztény indíttatásúak sem mentesülnek, – mint szomorúan tapasztaljuk környezetünkben, még saját családjainkban is.

A család alapja tehát egy férfi és egy nő szövetsége. De ez a szövetség általában nem mentes a konfliktusoktól, nehézségektől, a külső-belső támadásoktól sem. Mai imaóránkon a közösen megélt örömmön, boldogságon túl a buktatókról is gondolkodjunk. És imádkozzunk, hogy ezt a szép szeretetkapcsolatot minden házaspár mindjobban meg tudja valósítani. Kezdjük is mindjárt közös imával az elején – még hozzá a kapcsolat elejére gondolva, amilyen szándékkal elindultunk annak idején, és ahogyan fiainknak, lányainknak is indulni érdemes:

Imádság tiszta szerelemért

Urunk, mennyei Atyánk, tudjuk, hogy a házasságban nagy feladat vár ránk, s kezünkbe van letéve a jövő nemzedék áldása vagy romlása. Ezért kérünk Téged, terjeszd ki ránk kegyelmedet, hogy a házasságra a lehető legjobban fölkészüljünk.

Világosíts meg és erősíts meg bennünket, hogy már most gyakoroljuk azokat az erényeket, amelyek egy neked tetsző házasságban elengedhetetlenek: az istenfélelmet, az áldozatkészséget, az őszinteséget és a tisztalelkűséget.

Add, hogy együtt növekedjünk szeretettedben: hogy szeressük mindazt, amelyben megcsillan valami a te fényességes arcodból.

Engedd, hogy tiszta szerelemmel szeressük egymást, hogy tisztán és szűzen járuljunk szent oltárod elé, és ezzel méltók legyünk áldásodra, Krisztus Urunk által. Ámen.

Az interneten találtam ezt a bejegyzést, úgy gondolom, egyetérthetünk vele:

„A házasság nem késztermék, hanem folyamat. Nem valamiféle előre elkészített ajándékcsomag, amelyet csak ki kell bontanunk, miután kimondtuk az "igen". Meglepetésekkel és ellentmondásokkal teli utazás, amely csalódáshoz és fájdalomhoz vezethet - ugyanakkor csodához és beteljesedéshez is. A házasság tényleg lehet csodálatos. De ezernyi "sajnálom" kell hozzá, száz meg száz nehéz beszélgetés, többtucatnyi álmatlan éjszaka és kimerítő nappal és a készség, hogy meghaljunk az önzésnek - számtalanszor.”

A kapcsolat elején még minden szépnek, jónak, úgy is szokták mondani: rózsaszínek látszik, – és így is gondoljuk. A másik nélkül el sem tudjuk képzelni életünket. Erről szól a következő három rövid vers, az énekelt József Attilaé – Koltay Gergely megzenésítésében.

Rab Zsuzsa: Dúdoló

Felhővé foszlott az erdő,
söprik nyers szelek.
Heggyé tornyosult a felhő.
Hol keresselek?

Korhadt tönkön üldögélek,
nyirkos fák alatt.

Nem tudom már, merre térjek,
honnan várjalak.

Virrasztom a fák tövében
szunnyadó telet.
Éneklek a vaksötétben
lámpásul neked.

József Attila: Rejtelmek

*Rejtelmek, ha zengenek
Őrt állok, mint mesékbe'.*

*Bebújtattál engemet
Talpig nehéz hűségbe.*

*Refr.//: Dom, dom, dom-dana
dom,
Dom-dana, dana-dana dom,
dom. ://*

*Szól a szellő, szól a víz,
Elpirulsz, ha megérted.
Szól a szem és szól a szív,
Folyamodnak teérted.*

Refr.

*Én is írom énekem,
Ha már szeretlek téged.
Tedd könnyűvé énekem
Ezt a nehéz hűséget.*

Refr.

Bella István: Nélküled

Nélküled leleassul a szívem
Nélküled nem ismerek magamra
Nélküled csak nézek magamra
Tűnődök honnan ismerem

Nélküled nem is én vagyok
Csak valaki lézeng helyemben
Ki voltam lakhelye ismeretlen
Másik földrészre távozott

A következő vers is ezt az összetartozást festi meg. „És lesznek ketten egy testté”- olvassuk a Szentírásban. De már felbukkan a gondolat, hogy mégiscsak két különálló személyről van szó.

Tóth Bálint: Ketten egyedül

Ketten, egyedül,
mint két ujjam,
mint a mutató s a középső,
mikor széttárom V alakban.

Ketten, egyedül, mint az ujjam,
mindenki nélkül,
mindig együtt,
egymást vezetve és követve,
mint egy kétágú szólam.

Ketten, ketten, akár az ujjam,
olyan, olyan egyedül-együtt
szeretve, játszva, öelve
Éjjel-nappal, reggel-este
összefonódva, mindenütt együtt
Pörlekedve és feleselve
de mindig, mindig egy irányba
s tán nem is tudva, nem is sejtve,
az okát, célját meg sem értve,
valami belső ihletésre,
tán génjeink parancsszavára
szállunk-szállunk egy ismeretlen
egy sohasemvolt s mindiglesz tájra
mint vadludak fel-felkiáltva,

mert minden tájon, földön otthonunk van,
röpítjük egymást láthatatlan, ketten,
csillagfényes égen, ékes V alakban.

Ez a kettős egység Istenbe kapaszkodva mindvégig megmaradhat. Ha az összekötő kapocs Jézus, akkor ez már hármasság lesz, minőségileg több, mint két ember barátsága, szövetsége. Imádkozzunk most ezért.

Mindenható Istenünk! A házasságkötéshez, a házasság egyben tartásához, a családi békesség megőrzéséhez és a családtagok boldogságához az akarat nélkülözhetetlen. Az emberi akarat azonban gyenge, sérülékeny, de te meg tudod, és meg akarod erősíteni azt. Segítsd a házasságra lépőket, hogy emberi akaratukra és szándékuikra bizalommal kérjék a te segítségedet! Segítsd felelősségteljes döntésükben a fiatalokat! Segítsd a házastársakat, hogy egymás boldogságát mindenben előmozdítsák, és együtt haladjanak, valamint gyermekeiket is vezessék az üdvösség útján! Ámen.

Amikor a kezdeti gyönyörű szerelem őszinte szeretetté bővül, érik, talán azt is elfogadjuk, hogy nem vagyunk egyformák, és a legmélyebb bensőnket nem tudjuk teljesen átadni, mert pl. önmagunkat magunk sem ismerjük igazán. Ennek felismerése, elfogadása, tudatosítása mélyítheti kapcsolatunkat.

Várnai Zseni: Megyek feléd...

Úgy jön ma már, mintha álmodtam volna,
hogy itt voltál s azt is, hogy nem vagy itt,
holdad vagyok, mely vonzásod körében
járja végtelen útjait.

Feléd fordítom arcomat, mert tőled
hullhat csak rám a fény és a meleg,
s olykor, mikor közeledbe érek,
már azt hiszem: most...most elértelek!

Kinyúl felém napszemed fénysugára,
megérint, mint egy csók a téren át,
s e fény visszfénye tükröződik rajtam,
mikor átúszom a nagy éj tavát.

Sötét lennék, ha nem ragyognál nékem,
lehullanék, ha Te nem vonzanál,
úgy tartasz engem óriás erőddel,
úgy húzol, mint egy mágikus fonál.

S mikor egy világrobbanás hatalma
égen és földön mindent szétlővellt,
akkor zuhantunk egymás közelébe,
karod elkapott és védőn átölelt

egy pillanatra, aztán elszakadtunk
pályánk sínére parancsolt a rend,
a csillagok fészükre visszaültek,
s a hold újra a nap körül kereng.

Megyek feléd, de soha el nem érlek,
bolygok körülötted, s önmagam körül,
bezárt világ, mely mosolyodtól fényes,
s örök vonzásod szárnyain röpül.

Az emancipáció, a női egyenjogúság túlhangsúlyozása sok erkölcsi és anyagi kárt okozott a legutóbbi évszázadokban. A biológiai törvényeket nem lehet felülrini. Tudomásul kell vennünk a két nem közti különbségeket. A férfi férfi, a nő pedig nő – így vagyunk „összerakva”. És ez így van jól!

Aranyosi Ervin: Ne akard érteni!

Nagyon kell szeretni mind a drága nőket!
De ne akard soha megérteni őket!
Másképp jár az eszük, mert a szívük hajtja,
könnyen belefárad, ki érteni akarja.

Sokszor más, amit mond, s más az, amit gondol,
nem kell értelmezni magánszorgalomból!
Ám szeretni könnyű, amíg a nő hagyja,
s amíg kedvességed önként elfogadja.

Vitába ha szállnál, könnyen ráfizetnél,
mintha vízeséssel daccal szembemennél.
Logikát ne keress, hisz az nincs is benne,
mert ha úgy működne, lehet, férfi lenne.

Szeresd hát a nődet, s legyél büszke arra,
hogy téged választott, s szerelmed akarja!
Tedd őt boldogabbá, s legyél boldog tőle,
ez komoly kihívás, ne fuss el előle!

Sok házasság zátonyra fut azon, hogy a házastársak saját képmásukra akarják formálni a másikat. De tudjuk, ez nem lehetséges. Sajnos, ebből adódóan jönni szokott az elhidegülés.

Dsida Jenő: Akkor és most

Emlékszem: egyszer messze voltam,
Köröttem susogott a fenyves – –
Emlékszem: akkor messze voltam
És mégis mindig rád gondoltam
Miért vagy olyan messze, kedves?

Szemem lehunytam – fújt a szellő.
És azt álmodtam: megcsókoltál – –
Halkan, hűvösen fújt a szellő
És szétfoslott a távol-felhő
S valahogy olyan közel voltál.

...Most itt vagyok és látlak egyre,
Szavaid mindig hozzám jutnak
Víg kacagásod cseng fülemben,
S kezedet fogom két kezembe,
S valahogy mégis – messze tudlak!...

Igen, néha a mellettünk lévőket is nagyon messze tudjuk. Tóth Árpád gyönyörű versére gondolva, bizony sokszor látjuk egy-egy megroggyant kapcsolat esetében, hogy: „Küldözzük a szem csüggedt sugarát, / S köztünk a roppant, jeges úr lakik!” Igen, ilyenkor „az út lélektől lélekig!” nagyon hosszúvá válik.

Bántjuk, megbántjuk a másikat. Weöres Sándor is gyönyörűen fogalmazott erről. Még egy Kaláka dal:

Weöres Sándor: Gyöngé ágam

*Gyöngé ágam, édes párom,
Már enyémnek tudtalak.
Távolodsz, mint könnyű álom.
Minek is bántottalak?
Minden napom tél borúja,
Minden éjem új halál.
Csak a hideg kályha zúgja:
Édes párom mit csinál?*

*Szívedet kis mécsnek véltem,
Mely egy légynek is örül.
Most érzem csak vaksötétben,
Hogy lángerdő vett körül
Fázom, nincs egy langy lehellet;
Minden pusztá, póré, holt.
Most, hogy elfogy a szerelmed,
Most tudom csak, mennyi volt.*

*Te megbántott kedves lélek,
Jó, hogy nem vagy gyermekem.
Hátha néha megvernélek,
S fájna néked és nekem.
Jó, hogy nem vagy cirmos
macskám,
Amilyen gonosz vagyok.
Akár kútba ugorhatnám,
Önmagamba fulladok.*

*Majd ha nyárfa-testben élek,
Rezgő lombbal hintelek.
Majd ha árny leszek, kísérlek,
Ha koporsó, rejtelek.
Ha tűz leszek, melengetek,
Ha fény leszek, áldalak.
Ember vagyok és szeretlek,
Minek is bántottalak.*

Természetesen mindig van megbánás és van megbocsátás. Ez könnyebben fog menni, ha közösen, együtt Istenbe kapaszkodunk, együtt imádkozunk hozzá. Erre példa lehet a következő ima, amit a férj és a feleség együtt mond:

Uram, Istenem! Te azért dobbantottad össze szívünket, hogy egy életen át boldoggá tegyük egymást. Te tudod a legjobban, hogy a boldogság mennyi áldozattal jár, milyen szeretet lehet biztosítéka az igazi boldogságnak. Apostolod erről a szeretetről írta a legszebb himnuszát. Az igazi szeretet türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél és mindent elvisel.

Ha te ezt üzented a szeretetről apostolod által, biztosan van ilyen szeretet, és csak az ilyen szeretet tehet igazán boldoggá bennünket. Mi segítségedet, erődöt kértük házasságkötésünkkor. Most azt kérem, segíts így szeretni, és add meg nekünk az ebből fakadó boldogságot. Mert tisztán emberi erővel lehetetlen így szeretni, én pedig akarom, szívből akarom ilyen szeretettel széppé tenni hitvestársam és családjunk életét. Akarom, hogy annak a boldogságnak a fénye ragyogja be hajlékunkat, életünket, amelyet ez az áldozatos, mindent vállaló szeretet adhat meg nekünk. Szűz Mária és Szent József! Ti biztosan így szerettétek egymást.

Járjatok közbe értem, értünk, hogy példátokat követve életünk zengje a szeretet szép himnuszát. Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

Sok éves házasság alatt megismerjük/kiismerjük egymást, házastársunk jó és kevésbé jó tulajdonságait is. A kapcsolat elején volt egy elképzelésünk társunkról, és így gyakran esünk abba a hibába, hogy ehhez az elképzelt ideálhoz méregetjük. És csodálkozunk, hogy nem egészen olyan.

Szabédi László: Álmoddal mértél

Te bennem szörnyeteget látsz, én benned
nem akarok látni inkvizítort;
szüntesd meg ezt az öngyilkos küzdelmet,
mely téged már könnyekig sodort.
Nem titkolom, hogy gyengébb vagyok annál,
kit vak bizalmad remélt támaszul,
és nem szeretném, ha vaknak maradnál,
s nem látnád: szegény fejem rád szorul.

Hát láss olyannak, amilyen valóban
vagyok. Nem én hazudtam, ha szemed
csak a részt látta bennem, és a jóban,
mely részem, ismerni vélt engemet.
Álmoddal mértél; én az álmodónak
mit mondhatok? Ne légy a börtönöm!
Csalódtál, de ne tarts engem csalónak,
amiért álmaidhoz nincs közöm.

Én nem dicsérem frivolán a szennyet,
mely negyven éven át hozzám tapadt,
a szenvedést se dicsérem, de szenvedj,
ha társamul kötelezted magad.
Nem biztatlak, hogy próbáld letagadni
vétkeim, nem mondom, hogy ne perelj,
de csak egészen tudom magam adni,
fogadj mindenestől egészen el.

Ne mérj az álmaidhoz: kevesebbnek
mutatják azt, ami több, mert egész;
ítélő szavaid téged sebeznek,
ha eszményednél törpőbbnek ítélsz.
Láss kegyetlenül, de lásd meg merészen
a világot is, amely alakít,
és magadénak fogadj el egészen,
azzal együtt, mi tőlem elszakít. . .

Én a világnak élek, ne szakíts ki
belőle, jöjj, járj együtt velem,
gyötrődjünk együtt, így fog meggyógyítani
mindkettőt az orvos gyötrelem.
Amíg javíthat per és szidalom,
perelj és szidj, nem vész kárba a bánat, -
de megmásíthatatlan múltamon
örködjék hallgatás és bűnbocsánat.

Ha a tudatosság, az akarat a javításra nincs meg, akkor lassan megszűnik
a kommunikáció, a párbeszéd, – és előáll a páros magány. Erről szól egy
régebbi Koncz Zsuzsa dal.

*Azzal kezdeném, hogy hidd el, nem panaszkodom,
Ha körülnézek, látom, hogy nincs is rá okom,
De van néhány dolog, amit elmondanék,
Csak attól félek én, hogy félreértenéd.*

*Ha szépen szólok hozzád, gyakran meg sem hallgatod,
Vagy elintézed azzal, hogy túl érzékeny vagyok.
S ha indulattal szólok, hogy figyelj végre rám,
A türelmetlenségem a legnagyobb hibám.*

*Hogy mondjam el neked, hogy mondjam el neked,
Hogy mondjam el a bánatom?
Hogy mondjam el neked, hogy mondjam el neked,
Hogy mondjam el, nem tudom.*

*S azt sem értem én, a gondjaid mért titkolod,
Attól félsz talán, hogy mindig rosszra gondolok.
Ha őszintén beszélnél, tudom, segíthetnék,
De vallatni sem merlek, még félreértenéd.*

*S úgy érzem már néha, hogy nincs szükséged rám,
Te mindent jobban tudsz, és én csak jártatom a szám.
S ha bölcsen kioktatsz, végül észre sem veszed,
Hogy mélyen hallgatok, veled már nem beszélgetek.*

*Hadd mondjam el neked, hadd mondjam el neked,
Hadd mondjam el a bánatom!
Hadd mondjam el neked, hadd mondjam el neked,
Hadd mondjam úgy, ahogy tudom.*

A sok felvillantott buktató nem lehet ok a feladásra, az elválásra, a törülködő bedobására. Mert sokszor épp a nehézségek közös megoldása viszi előre a kapcsolatot. A sérelmek, a múlt felhánytorgatása viszont kifejezetten ártalmas, mérgező lehet. Nagyon fontos az előbbi vers két utolsó sora „...megmásíthatatlan múltamon / örködjék hallgatás és bűnbocsánat.”

Én úgy gondolom - 43 évnyi házasságom tapasztalatából állítom -, lehet harmóniában, szeretetben együtt élni két teljesen különböző temperamentumú embernek is, ha akarjuk együtt megvalósítani céljainkat, és azt a végső célt is, mármint az örök boldogság elérését. És ennek előízét nagyon

sokszor megtapasztalhatjuk egymás mellett - örömteli és a küzdelmes óráinkban is. A következő két vers ezt a földi dimenzión túlnyúló szeretetkapcsolatot mutatja meg.

Szilágyi Domokos: Most...

Most, amikor éjfélélig
kell dolgozom gönyedt-hajolva,
hogy nincsen percnyi pihenés:
most van szükségem mosolyodra.

Most, amikor zúgó fülem
szavak olvadt érceit issza:
most van szükségem nagyon
simogató-lágy szavaidra.

Most, amikor fáradt kezem
törött szárnyú madárként rebben:
most kell, ha csak egy percre is,
hogy megpihenjen a kezedben.

Az átvirrasztott éjszakákat
enyhítse egy-egy pillanat;
hisz ezerévnnyi pihenést ad
mosolyod, kezéd és szavad...

Igen, mi az örök életre játszunk, gyúrunk, – ahogy pestiesen mondják. És ebben a hitvestársak egymás segítői, kiegészítői. Persze, könnyebb a dolgunk, ha Istent is bekapcsoljuk életünkbe, és felhasználjuk a nekünk – kettőnknek felajánlott kegyelmeket. És ha hittel, alázattal, nyitott szemmel és szívvel élünk, megtapasztaljuk az Ő jelenlétét a házasságunkban is. Az Oltáriszentségben most is velünk tartott, de mára elköszönünk Tőle.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Robert Burns: John Anderson

Szabó Lőrinc ford.

*John Anderson, szívem, John,
kezdetben, valaha
hajad koromsötét volt, John,
s a homlokod sima.
Ráncos ma homlokod, John,
hajad leng deresen,
de áldás ősz fejedre, John,
John Anderson, szívem.*

*John Anderson, szívem, John,
együtt vágunk a hegynek,
volt vig napunk elég, John,
szép emlék két öregnek.
Lefelé ballagunk már, John,
kéz-kézben csöndesen,
s lent együtt pihenünk majd,
John,
John Anderson, szívem.*

A házastársi szövetség néhány vonatkozását említettük csak. A jó és szép dolgok mellett érdemes elgondolkodni a buktatókról is, hogy még időben meg tudjuk oldani, és tovább tudjunk lépni egy mélyülő, és nem felbomló szeretet-kapcsolatban. Meggyőződésem, hogy nincs megoldhatatlan válsághelyzet, ha mindkét fél **akar** javítani a félresiklott dolgokon.

Ádvent vége felé járunk. Ilyenkor – és különösen karácsonykor – elénk jön Mária és József története. Józsefről csak annyit említ az evangélium, hogy igaz ember volt. Látjuk e két ember, Mária és József küzdelmét és kitartását egymás mellett, és a rájuk bízott Isten ügye mellett, megtestesült Megváltónk mellett. Záró imánkkal Szent Józsefhez folyamodunk minden házaspárért, minden családért.

Jóságos Szent József!

Oltalmazd családunkat, házasságunkat:

segíts, hogy Istennek mindenkor tetszésére legyünk.

Te mindent kérhetsz számunkra, hiszen Jézusnak nevelőatyja vagy.

Esdj ki mindnyájunknak igazi istenfélelmet, élő hitet,

hűséget, világos és tiszta lelkiismeretet, természetes alázatosságot,

nagy szeretetet Isten és minden felebarátunk iránt.

Könyörögj érettünk, hogy egyre tökéletesebben éljünk,

a bizalom útján haladjunk és soha el ne lanyguljunk.

Járj közben értünk, hogy Isten minket is szentekké tegessen!

Védelmezz bennünket, hordozd testi-lelki ügyeinket,

ajánlj mindnyájunkat Jézus és Mária Szívének.

Ámen.

Megköszönöm a kedves Testvérek egész éves kitartását, hogy jelenlétükkel éltetik ezt a kis közösségünket, mozgalmunkat! Köszönöm a közreműködőknek a lelkes felkészülést és a szép, felemelő tolmácsolást, hogy hitünk erősödését az élményadással is segítik! Mi a közénk testesült Urunkhoz akarunk mindig közelebb kerülni, akinek áldását kérem mindenkire, így kívánok lelkiekben gazdag napokat az ünnepekben!

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

<https://hangtar.mariaradio.hu/Imaora>

2018.12.22. 23:20

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda